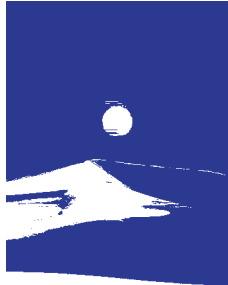

1.

Představ si, že jsi na poušti Atacama, kde se hory zařezávají do planin v tisících odstínech okrů, rezavých a žlutých. Na cestě nalézáš gejzíry, hory pokryté sněhem, domy stavěné ze solných cihel, obrovský opuštěný důl. Putuješ tam po 40 nocí. Nic nechceš, to, co se děje, je jenom teď a tady. Nic jiného není. Nic, k čemu by ses mohla obracet nebo v co doufat. Chodíš po planinách, občas sleduješ plameňáky, slétávají se ke vzdálené laguně. Neděláš nic a děláš všechno (potají). Nasloucháš větru, rozbíhá se po roklinách a tříští mezi skalisky. Vodí tě na skrytá místa, kde nacházíš termitiště a domovy dalších tvorů. Sžíváš se s nimi. Necháš je chodit po své rozpálené kůži a s přimhouřenýma očima si prohlížíš všechny jejich záhyby a hrany. U jejich obydlí rozmísťuješ kapky vody a sleduješ, jak se chodí napít. Občas s termity i plameňáky pláčeš. Kvůli světu, nebo jen tak. Některé dny s nimi rozmlouváš, ale většinu času mlčíš. V noci mlčíš vždycky, to jenom zíráš do temně indigových hlubin nebe a představuješ si, jak se tvoje tělo rozděluje na miliony částecek, které se pak rozptýlí po celém vesmíru. Díváš se do kaluže vody, snažíš se porozumět. Vzpomínáš na všechno, čemu lidé rozumí. Posloucháš okolí a pomalu, jako kočka, se procházíš po rudých kamenech nad údolím.

2.

Na poušti Atacama nikdy neprší. Nad pouští Atacama se vznáší jeden obláček za sedm let a domy se staví z nepálených hliněných cihel. S deštěm by se proměnily v hroudy mazlavé hlíny dobré tak k výrobě talířů.

V noci, když se suché vedro překlopí do mrazu, se díváš na všechny světové strany. Světlu měsíce a chladu nic nebrání opanovat krychlové kilometry prostoru. Kloužou po oranžových oblinách skal vybroušených vzdušnými proudy. Možná proudy oceánů. Ležíš na zemi a víš, že tak můžeš klidně zemřít. Je chladná a chutná po soli.

3.

Na nejsušší poušti na světě dnes vykvetly fialové květiny. Poschovávaly se v semenech a čekaly na sedm kapek vody. Poušť Atacama je teď pokrytá drobnými květy, barvy hábitů kněží a osmdesátkových diskoték. Plameňáci, uvyklí své samotě, zmateně krčí nohy.

Poušť Atacama, dnes, zítra a možná i pozítří vypadá jako tetin pléd. V noci, když je ticho a poslední zbytky denních veder vysálají, ji to těší.

4.

Pak.

Slunce zapadá. Vracíš se do města.

Chodíš na punkové koncerty, objímáš svoje přátele.

Ty posmutnělé pohladíš po tváři. Směješ se, někdy tiše a někdy nahlas. Společně děláte rituály.

Vyvoláváte obraz jiného světa.

~ ~ ~

Můj aktivismus je tichý,
vymezený prostorem těla.
Odtud se šíří pulsacemi
a vzkazy v lahvích na všechny strany.
Občas si jich někdo všimne.

~ ~ ~

Když dokážu mít hranice,
dokážu je i nemít.
Někdy jsme všude.

~ ~ ~

Dnes,
když jsem vymýšlela
jak nebýt,
jsem se rozhodla být líná za celý svět.

~ ~ ~

Tělo neřeší, co je normální nebo zlé,
když k nám symptomy promlouvá,
začínáme hovořit sami se sebou.

~ ~ ~

Zpívám písně,
které se ve mně kolíbají.
Jako voda v rozkývané misce.

~ ~ ~

Když ti položím dlaň na záda,
můžeme být jedno.
Kde to je?

~ ~ ~

Abych mohla začít psát, musela jsem přestat jíst.
Abych slyšela svůj dech a všechno ostatní.

~ ~ ~

Jediné, co jsem v tomhle světě schopná obsáhnout,
jsem já sama.
Samozřejmě se můžu stát krajinou.